

Book Tales

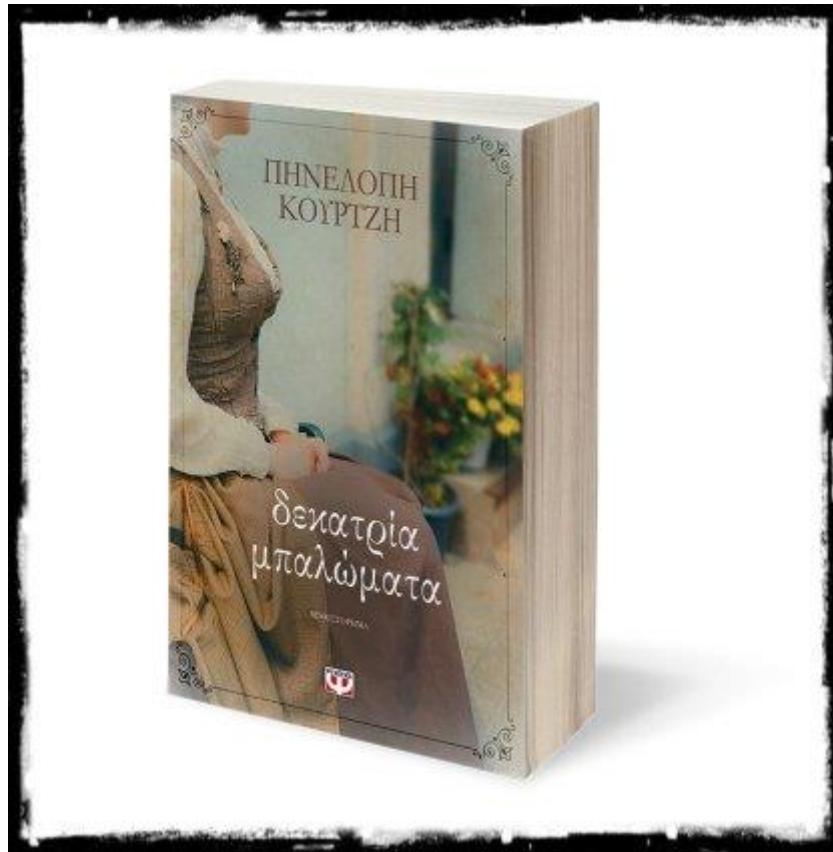

Συντροφιά με τη Πηνελόπη Κουρτζή (Συνέντευξη)

PUBLISHED ON 17 Οκτωβρίου 2017 από Γεωργία

Με την ευκαιρία της κυκλοφορίας από τις Εκδόσεις Ψυχογιός του βιβλίου της συγγραφέως Πηνελόπης Κουρτζή, με τίτλο «Δεκατρία Μπαλώματα», αποφασίσαμε να κάνουμε μια μικρή κουβέντα μαζί της για να την γνωρίσουν οι φίλοι του Book Tales και την ευχαριστούμε θερμά για τη τιμή που μας έκανε.

Η ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΚΟΥΡΤΖΗ γεννήθηκε στην Άρτα και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Βιοτεχνολογία και εργάστηκε επί σειρά ετών στον ιδιωτικό τομέα. Σήμερα δραστηριοποιείται στον επιχειρηματικό χώρο και παράλληλα ασχολείται με τη συγγραφή, που αποτελεί και τη μεγάλη αγάπη της. Έχει ταξιδέψει αρκετά, μιλάει τέσσερις γλώσσες και ερασιτεχνικά ασχολείται με το αργεντίνικο τάνγκο. Είναι παντρεμένη και έχει έναν γιο. Έχει διακριθεί σε διαγωνισμούς ποίησης και έχει γράψει θεατρικά έργα. Το ΚΟΥΜΚΟΥΑΤ είναι το πρώτο μυθιστόρημά της.

Β.Τ.: Αυτό είναι το δεύτερο βιβλίο σας. Θα θέλατε να μας πείτε πως αποφασίσατε να ασχοληθείτε με τη συγγραφή;

Π.Κ.: Νομίζω πως πάντα ήθελα να ασχοληθώ με τη συγγραφή και η αλήθεια είναι πως έγραφα από πολύ μικρή, σχεδόν από τότε που άρχισα να διαβάζω. Από ένα σημείο πλέον και μετά, αυτό που άλλαξε ήταν πως συνειδητοποίησα πως θα ήθελα να ασχοληθώ κατά κύριο λόγο με τη συγγραφή.

Β.Τ.: Μιλήστε μας για το βιβλίο σας, αλλά με τα μάτια του αναγνώστη που το διάβασε, του άρεσε και το προτείνει, όχι μέσα από τα μάτια της συγγραφέως.

Π.Κ.: Θα προσπαθήσω γιατί αυτό δεν είναι τόσο εύκολο δεδομένου πως το έχω γράψει. Πιστεύω πως ο αναγνώστης θα μπορούσε να βρει ενδιαφέρον σε τρία επίπεδα ή στρώματα να το πω καλύτερα. Καταρχάς στην υπόθεση την ίδια καθώς είναι βασισμένη σε πραγματική ιστορία και διαδραματίζεται βαθιά μέσα στο χρόνο, γύρω στα 1850 μέχρι τα 1900. Κατά δεύτερον στα ιστορικά και λαογραφικά στοιχεία όπως παρουσιάζονται απλά και λυρικά μέσα από ένα μυθιστόρημα. Τέλος στον σκελετό και τα ερωτήματα που εξερευνά η πρωταγωνίστρια μέσα στο βιβλίο που αφορούν στην σημαντικότητα του «ανήκω», τις επιπτώσεις της νοθογένειας και το τι σημαίνει για τον καθένα «πλήρης ημερών». Τέλος όπως άλλωστε τόσα άλλα μυθιστορήματα εξερευνά τη φύση του έρωτα και την επίδραση του στην πορεία της ζωής μας.

B.T.: Πείτε μας, πως εμπνευστήκατε την ιστορία, τι ήταν αυτό που σας ώθησε να το γράψετε και αν από την αρχή είχατε καταλήξει ποια θα ήταν η πλοκή της ιστορίας ή ήταν κάτι που ήρθε/ξετυλίχτηκε σταδιακά καθώς γράφατε;

Π.Κ.: Η έμπνευση για την ιστορία μου ήταν ένα κουτί με δεκατρία μπαλώματα που βρήκαμε στο σπίτι του συζύγου μου στην Μυτιλήνη και χρονολογούταν από τον προηγούμενο αιώνα, καθώς τότε στα σπίτια συνήθιζαν να μπαλώνουν τα ρούχα τους. Ταυτόχρονα υπήρχε και μία πραγματική ιστορία στην οποία βασίστηκα για να δημιουργήσω την πρωταγωνίστρια μου. Ο συνδυασμός αυτών των δυο, γέννησαν τα δεκατρία μπαλώματα και η αλήθεια είναι πως αυτό το μυθιστόρημα εξελίχθηκε όλο όπως το είχα στο μυαλό μου από την αρχή αλλά μου άλλαξαν πολλές φορές ρότα οι πρωταγωνιστές.

B.T.: Νόρα είναι το όνομα της ηρωίδας σας. Είναι μια γυναίκα δυναμική (ή αναγκάστηκε να γίνει) για να ανταπεξέλθει στις δυσκολίες της ζωής. Πόσο ταυτίζεστε με την ηρωίδα σας; Έχετε κοινά στοιχεία;

Π.Κ.: Η ηρωίδα μου λέγεται Ελεονώρα και στην πορεία της ζωής της, συγκεκριμένα με το πρώτο της μπάλωμα αλλάζει το όνομα της σε Νόρα. Πρόκειται για μία κοπέλα ιδιαίτερα συναισθηματική και ευάλωτη, μπερδεμένη στην αρχή της ζωής της, λόγω της ιδιαίτερης δομής της οικογένειας στις. Στην συνέχεια όμως, υψώνει ανάστημα και γίνεται πρότυπο δυναμικότητας με τον τρόπο τουλάχιστον που η ίδια αντιλαμβάνεται αυτόν τον όρο. Συνάμα, όμως, διατηρεί την ευαισθησία και την παιδικότητα της καθώς και την ανάγκη της να δοθεί και να ανήκεις

B.T.: Έχετε «κάνει μπαλώματα» εσείς στη ζωή σας; Και ποιο είναι το αγαπημένο σας μπάλωμα –αν μπορούμε να το θέσουμε έτσι, αυτό που σας άγγιξε περισσότερο;

Π.Κ.: Συνειδητοποιώ πως ναι. Για ποικίλους λόγους και σε ανύποπτους χρόνους έχω πάρει αποφάσεις και έχω αντιδράσει με τρόπους που θα τους χαρακτήριζα μπάλωμα. Δεν μπορώ να μιλήσω για το πιο αγαπημένο μου γιατί δεν έως καταλήξει ακόμα ποιο είναι, μπορώ όμως να αναφερθώ στο πιο σημαντικό που ήταν ο τρόπος που αντιμετώπισα την απώλεια δικών μου ανθρώπων.

B.T.: Καθώς το γράφατε, τι συναισθήματα ξύπνησε μέσα σας και ποιες εικόνες σας έκαναν συντροφιά σε αυτό το συγγραφικό ταξίδι;

Π.Κ.: Είχα έντονα συναισθήματα και ιδιαίτερα φορτισμένες στιγμές γιατί πολλές από τις εμπειρίες της πρωταγωνίστριας άγγιζαν δικές μου ευαίσθητες χορδές, όπως η απώλεια των γονιών της. Παράλληλα όμως μεταφερόμενη σε ένα κόσμο του παρελθόντος που πάντα με γοητεύει να φαντάζομαι και να

εξερευνώ έστω και με το μυαλό μου. Νομίζω πως πάντα οι εικόνες που δημιουργώ στο μυαλό μου ενώ περιπλανιέμαι σε πραγματικά μέρη αλλά εικονικά σε παρελθοντικούς χρόνους, είναι οι πιο δυνατές.

B.T.: Όταν τελείωσε το ταξίδι αυτό, τι σας άφησε σαν παρακαταθήκη;

Π.Κ.: Μια μεγάλη ανάγκη να συνεχίσω το ταξίδι των ηρώων μου, μια ανυπομονησία αν στους συναντήσω ξανά σε σελίδες βιβλίων μου αλλά και την πεποίθηση πως τελικά τα πλάσματα της φαντασίας μας. Εμάς των συγγραφέων ζωντανεύουν όσο γράφουμε και μας δίνουν μαθήματα ή τουλάχιστον μας εξηγούν πράγματα που είχαμε άλυτα μέσα στο ασυνείδητο μας.

B.T.: Αν αλλάξατε κάτι στο βιβλίο τώρα, τι θα ήταν αυτό;

Π.Κ.: Πιθανώς θα το έκανα λίγο μεγαλύτερο αν και συνηδειτά έκοψα αρκετά κομμάτια πριν το δωσω για έκδοση.

B.T.: Σε ποιους αναγνώστες απευθύνεται το βιβλίο σας και ποιο μήνυμα θα θέλατε να πάρει αυτός που θα το διαβάσει;

Π.Κ.: Πιστεύω σε όλους που απολαμβάνουν ένα μυθιστόρημα εμπνευσμένο από μία πραγματική ιστορία, σε αυτούς που τους αρέσει να εξερευνούν μέρη και γεγονότα του παρελθόντος, σε αυτούς που ζούνε μέσω των βιβλίων την αποκάλυψη μεγάλων και έντονων συναισθημάτων. Όσον αφορά τώρα στο μήνυμα, θα ήθελα ο αναγνώστης να ταξιδέψει μαζί μου στην αξία της ημέρας ως μονάδα μέτρησης της ευτυχίας, όχι με την έννοια του ζήσε την κάθε μέρα σου απαραίτητα, αλλά με την έννοια του ότι στην ζωή μας θα υπάρξουν συγκεκριμένες μέρες που θα συνθέσουν τον καμβά που θα μας ολοκληρώσει και θα μας κάνει να πούμε έζησα.

B.T: Μιλήστε μας λίγο για εσάς. Με τι ασχολείστε στον ελεύθερο χρόνο σας , όταν δεν γράφετε κάτι;

Π.Κ.: Είμαι μητέρα ενός αγοριού δύομισι χρονών και σύζυγος οπότε όπως καταλαβαίνετε ο ελεύθερος χρόνος της ημέρας μου θα μπορούσε να είναι τελείως γεμάτος από αυτές τις ιδιότητες και συνήθως είναι. Έτσι τις πιο πολλές ελεύθερες ώρες μου τις περνάω με το γιο μου σε δραστηριότητες, με το σύζυγο μου και δικούς μας ανθρώπους στο σπίτι και με βιβλία που διαβάζω το βράδυ. Κάποιες φορές ξεκλέβω χρόνο να ασχοληθώ με το χόμπι μου που είναι το αργεντινικό τάνγκο.

B.T.: Τελειώνοντας τη κουβέντα μας και αφού πρώτα σας ευχαριστήσω για τη τιμή που μου κάνατε να μιλήσετε μαζί μου και να δώσετε την ευκαιρία στα μέλη μας να μάθουν καλύτερα εσάς και το βιβλίο σας. Θα

αφήσω σ' εσάς τον τρόπο που θέλετε να κλείσουμε. Τι είναι αυτό που επιθυμείτε να πείτε στους φίλους αναγνώστες;

Π.Κ.: Νομίζω αυτό που λέω πάντα. Να διαβάζουμε όσο πιο πολύ μπορούμε. Δεν έχει σημασία τι διαβάζει ο καθένας γιατί τα γούστα και οι προτιμήσεις είναι προσωπικές, αρκεί να διαβάζουμε.